

BÁRMIKOR, MINDENÜTT

*A „szirakuzai szorongó”,
Farkas István emlékére*

Bármikor üthet az óra,
hogy világod egyetlen virága
szemed láttára nő át szöges karóba.

Mindenütt utolérhet, hogy léted tengerkékje,
míg a partján állva nézed,
fordul hirtelen vakfeketébe.

Bármikor kanyarodhat veled
agyagos síkra utad, hol a hússzínű hegy
egyszerre megint füstölni kezd.

Mindenütt odaérkezhetsz,
ahol a házadból barakk,
kutyádból elébe láncolt fenevad lesz.

Bármikor, mindenütt újra szólhat rólad
a bolond narancsizzású szakállából
fenyegetőn fölpárálló jóslat.